

Jeg forbeholder mig retten til at være en idealistisk psykologistuderende!

- Dorte Toudal Andersen

Jeg læser psykologi, fordi jeg ønsker at gøre verden til et bedre sted. Det har jeg kompetencen og potentialet til. Om det nogensinde lykkes mig er en anden sag. En sag som jeg lige nu ikke ønsker at forholde mig til. Ikke fordi jeg ikke kan. Eller fordi jeg ikke vil. Det er fordi jeg forbeholder mig retten til at være en idealistisk psykologistuderende. Jeg har truffet et valg om ikke at lade mig kue: Ikke at lade kritik og livets (og min egen) utilstrækkelighed styre mine værdier og mine tanker. Det lyder stort og flot. Og temmelig komisk (måske tragikomisk), fordi vi alle godt ved, at ”gøre verden til et bedre sted” er determineret af, hvad jeg synes er ”bedre”. Og hvordan kan jeg vide, at det som jeg mener er ”bedre” virkelig er bedre end noget andet eller end det allerede eksisterende. I refleksivitetens navn og i den akademiske intelligens’ gavn formår jeg at opløse al min idealisme, alle mine værdier og alle mine smukke tanker til ikke-eksisterende elementer.

Jeg er begyndt at opdele min percipering af verden i to poler. Den *erkendende/reflekterende* og den *oplevelende/sansende*. I min erkendelse og refleksion om og over verden/livet er jeg den aktive beskuer som objektiviserer og forholder sig. Det er det som jeg primært beskæftiger mig med på universitetet. *Jeg reflekterer, derfor er jeg. Jeg kritiserer, derfor er jeg.* Jeg gør mig selv til en erkendende og reflekterende beskuer af verden og mit eget liv. Jeg bruger store mængder af tid på at indgå i samtaler og diskussioner med andre ”livsbeskuere”, som ligesom jeg erkender, reflekterer og forholder sig til verden og livet. Jeg læser bøger skrevet af ”livsbeskuere”, og jeg beskuer deres beskuelser. Jeg kritiserer og diskuterer mine egne og andres beskuelser i diverse universitetsopgaver, og jeg bliver anset for at være ganske godt begavet. Det er i denne pol jeg primært bevæger mig, fordi jeg kan godt lide at fremstå begavet. Anerkendelsen som jeg opnår gennem mine kritiske beskuer-øjne har jeg tilsyneladende brug for siden den får så høj en prioritet i min beskuende livsstil.

Så er der den anden pol. I den pol er jeg ikke beskuende. Jeg objektiviserer ikke. *Jeg er.* Punktum. Ikke mere. Ingen derfor og ingen kommaer. *Jeg er.* Det er det hele, og man kan vel knap nok kalde det en sætning. Når jeg befinder mig i min pol, hvor jeg blot *er*. Hvor jeg oplever og sanser. Der beskuer jeg ikke livet og verden. Jeg lever i stedet. Det er her jeg tror på, at jeg kan gøre verden til et bedre sted, fordi hvad ”bedre” er ikke er kompliceret eller kan opløses til atomer af ingenting i refleksivitetens navn. Jeg sanser livet i dets større sammenhæng, og jeg flyder blot med denne strøm

af liv. Livet berører mig, og livet vinder over mig. Her er jeg idealist. Når jeg ikke hæver mig over livet og fremstår begavet. Men jeg derimod, som barnet eller den åndssvage, uforbeholdent begejstres over ligegyldige ting på min vej. Så er det ikke svært at være idealist, fordi jeg tror på livet. Jeg tror på mig selv, på Gud og på mennesker. Jeg har evnen og potentialet til at gøre verden til et bedre sted. Derfor forbeholder jeg mig retten til at være en idealistisk psykologistuderende. Måske vil jeg skrive universitetsopgave om dette emne;)